

Άγιος Γεώργιος ο Τροπαιοφόρος: ένας άξιος μιμητής και μάρτυρας Χριστού (Άγιος Ανδρέας Αρχιεπίσκοπος Κρήτης)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=158051>]

Τότε ανύμνησαν οι ουράνιοι άγγελοι, και όλοι οι χοροί των δικαίων με επινίκιους αλαλαγμούς επαίνεσαν τον Γεώργιο, χειροκροτώντας τους αγώνες του, και δόξασαν τον αγωνοθέτη. Ο δε Χριστός ο μόνος βασιλιάς, που παρακολουθούσε και βοήθησε να τελειώσει τους αγώνες του ο Γεώργιος, στεφάνωσε τον αθλητή με ασύγκριτη δόξα και του άνοιξε την ουράνια βασιλεία Του. Τότε και ο διάβολος βλέποντας την τόση δόξα του Μάρτυρα, θύμωσε και εξαγριώθηκε, και κατέστρεψε τα βέλη του φθόνου που έστρεψε εναντίον του Αγίου. Και όπως λέει ο Δαβίδ τρίζοντας τα δόντια του διαλύθηκε ολόκληρος, και θρηνούσε για την αποτυχία της επιθυμίας του. Και πράγματι τότε θα μπορούσε κάποιος να δει ένα καινούριο και παράδοξο θέαμα. Να βλέπει δηλαδή τον σοφώτατο εκείνο δράκοντα, που καυχάται μπροστά σ' όλους τους ανθρώπους, εκείνον που υπερηφανεύεται και λέει μεγάλα λόγια, που αναφέρει ο προφήτης Ησαΐας. «Εγώ με τη δύναμή μου, και με τη γνώση μου θα εξαφανίσω τα όρια των εθνών. Εγώ θα κρατήσω στο χέρι μου όλη την οικουμένη, σαν μία πολύ μικρή φωλιά ενός πτηνού· εγώ θα πετάξω όλα όσα υπάρχουν στην οικουμένη, σαν τα άγωνα αυγά που αφήνουν στη φωλιά τους τα πουλιά, ως άχρηστα». Ή εκείνο που λέει: ποιός μπορεί να μου αντισταθεί, ή να μου αντιμιλήσει; Εγώ θα βάλω το θρόνο μου πάνω από τα σύννεφα, και θα γίνω όμοιος με τον Θεό.

Αυτόν που έλεγε τόσα πολλά και μεγάλα υπερήφανα λόγια, τον έβλεπε κάποιος να ρεζιλεύεται σαν ένα μικρό σπουργίτι, από έναν εικοσάχρονο νέο. Τότε τον έβλεπε κάποιος να το μετανιώνει πολύ, και να κλαίει σαν νήπιο επειδή χωρίς να το θέλει προξένησε τόσο μεγάλη δόξα στον Γεώργιο με το μαρτύριό του. Και όχι μόνο αυτό, αλλά και γιατί πρόσθεσε στη δόξα του άλλες επουράνιες και αθάνατες ανταμοιβές, για τις ψυχές που έσωσε διά μέσου του μαρτυρίου του. Σ' αυτές τις ανταμοιβές αποβλέποντας πάντοτε ο Γεώργιος, δεν σταμάτησε να πολεμά και να εξευτελίζει τον διάβολο, μέχρι που τον νίκησε ολοκληρωτικά, και έτσι οδήγησε το σκάφος του στο ήρεμο λιμάνι της μακαριότητας. Ούτε «παρέδωσε τα μάτια του στον ύπνο», όπως λέει ο ψαλμωδός, «ούτε έκλεισε τα βλέφαρά του από νύστα, ούτε έδωσε ανάπαυση στους κροτάφους του, μέχρι που ετοίμασε τον εαυτό του κατάλληλο τόπο και κατοικία του Κυρίου». Ούτε δέχθηκε την απολύτρωση του θανάτου, δηλαδή δεν θέλησε να πεθάνει αμέσως με ένα ή δύο μαρτύρια, για να λάβει, όπως λέει ο Παύλος, καλύτερη και λαμπρότερη ανάσταση. Ούτε ησύχασε πολεμώντας και αγωνιζόμενος, μέχρι που άκουσε το λόγο του νυμφίου και διδασκάλου Χριστού: «εύγε καλέ και έμπιστε δούλε. Αποδείχτηκες αξιόπιστος στα λίγα, γι' αυτό θα σου εμπιστευτώ πολλά. Έλα να γιορτάσεις μαζί μου». Αρμόζουν στην ψυχή του Γεωργίου που νυμφεύθηκε τον Χριστό, και τα λόγια εκείνα της νύμφης του Χριστού Εκκλησίας από το Άσμα Ασμάτων, της οποίας ήταν μέλος τιμιώτατο ο Γεώργιος. Ποιά είναι αυτά; «Έλα κοντά μου από τον Λίβανο, ώ νύμφη

μου. Φύγε από τον Λίβανο και έλα». Επειδή ο Γεώργιος αληθινά έκανε επιθυμητή την ψυχή του, όχι χωρίς κόπο, αλλά με την ευωδία των δικών του έργων, και έκανε νυμφίο της τον ίδιο τον Θεό, τον οποίον τράβηξε κοντά του με το θάνατό του, και προσφέρθηκε σ' αυτόν ως θυσία ευπρόσδεκτη. Εάν δε, κατά τον λόγο του Δαβίδ «και θα λεπτύνει τα πελώρια αυτά δένδρα του Λιβάνου όπως λέπτυνε και συνέτριψε το μοσχάρι», εννοήσει κάποιος την λέξη «Λίβανο» ως την ειδωλολατρεία, δεν θα κάνει λάθος, διότι το όρος του Λιβάνου παλιά ήταν αφιερωμένο στα είδωλα. Διότι από την ειδωλολατρεία έφυγε η ψυχή του Γεωργίου, και κατέφυγε στον Δεσπότη Χριστό, ο οποίος ως φιλόστοργος πατέρας αφού άνοιξε την αγκαλιά του και υποδέχθηκε την μαρτυρική ψυχή του, αναφώνησε με χαρά, «Φύγε από τον Λίβανο και έλα».

Όχι μόνον δε αυτόν το λόγο αξιώθηκε να ακούσει από τον Θεό η ψυχή του Γεωργίου, αλλά ακόμη και «ιδού, είσαι ωραία συ, η σύντροφος της ζωής μου. Δεν υπάρχει κανένα ψεγάδι σε σένα». Τα λόγια αυτά συμφωνούν με εκείνα του Ευαγγελίου «οποίος ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους ότι ανήκει σ' εμένα, θα τον αναγνωρίσω κι εγώ για δικόν μου μπροστά στον ουράνιο Πατέρα μου». Και ποίο άλλο εγκώμιο υπάρχει ανώτερο απ' αυτό, όταν ο κριτής εγκωμιάζει αυτόν που έρχεται για να τον κρίνει; Τι άλλο είναι ενδοξότερο, όταν ο Θεός που συνήθως ζητά από τους δούλους, αυτός ομολογεί ότι τους οφείλει; Και όταν ο Θεός προσκαλεί στην δική του χαρά και βασιλεία, τους καταδικασμένους στην κόλαση λόγω της προπατορικής παρακοής; Πραγματικά αυτό είναι εκείνο που με όρκο ο Θεός υποσχέθηκε να εκπληρώσει. Επειδή είπε στον προφήτη Σαμουήλ «ορκίζομαι, λέγει ο Κύριος, εγώ θα δοξάζω εκείνους, που με δοξάζουν». Αυτής της υποσχέσεως έγινε κληρονόμος ο μέγας Γεώργιος. Κληρονόμος μεν Θεού, συγκληρονόμος δε Χριστού του Υιού του Θεού. Και με το να αγωνισθεί νόμιμα, αξιώθηκε περισσότερες αμοιβές από τον Θεό. Αυτά που τώρα υποφέρουμε δεν ισοσταθμίζουν», όπως λέει ο Παύλος, «τη δόξα που θα αποκαλυφθεί στο μέλλον», σε όλους μεν που θα σωθούν, ιδιαίτερα δε στους μάρτυρες, οι οποίοι με το αίμα τους μιμήθηκαν τη θυσία του Χριστού.

Ποιόν λοιπόν εγώ να εγκωμιάσω περισσότερο; Τον Γεώργιο, που έκανε τον εαυτόν του άξιο τόσο μεγάλης χάριτος, ώστε να κατοικήσει ο Θεός μέσα στην καρδιά του, και να χύσει γι' αυτόν το αίμα του; Ή να εγκωμιάσω τον Θεό που ενδυνάμωσε τον Μάρτυρά του, και αξίωσε το ανθρώπινο γένος με τόση χάρη; Γιατί ποιός δεν θα θαυμάσει την υπερβολική αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο; Επειδή εμείς μεν που αμαρτήσαμε ασυγχώρητα, οφείλουμε αν όχι άλλο, αλλά το λιγότερο να υπομείνουμε οδυνηρούς πόνους, για να ξεπληρώσουμε την ηδονή της γεύσεως στον Παράδεισο, που απολάυσουμε διά του προπάτορα Αδάμ, και για την ηδονή των αμαρτιών που κάναμε με τη θέλησή μας. Για να μην πω, ότι έχουμε χρέος με

ευχαρίστηση να ανταμείψουμε με πάθος και θάνατο, το πάθος και τον θάνατο που έπαθε ο Χριστός για χάρη μας, χωρίς να περιμένουμε να πάρουμε γι' αυτό κανένα στεφάνι. Και τώρα γίνεται το αντίθετο, άν και είμαστε ανάξιοι μας δέχεται, και κατοικεί με τη χάρη του στους Μάρτυρες, και τους συμπαραστέκεται στο μαρτύριο. Και όχι μόνο αυτό, αλλά και χαρίζει σ' αυτούς αμαράντινα στεφάνια, και τους ανταμείβει με πλούσιες δωρεές, και με εκείνα τα αγαθά, «τα οποία δεν είδε μάτι, ούτε άκουσε αυτί, και ούτε νους ανθρώπου τα σκέφτηκε». Και τους γεμίζει με εκείνα τα χαρίσματα, στα οποία επιθυμούν να σκύψουν με ενδιαφέρον και αυτοί οι ουράνιοι άγγελοι και κάνει αυτούς που υποφέρουν γι' αυτόν, συγκληρονόμους της δικής του βασιλείας. Και αυτό είναι το πιο θαυμαστό, ότι και μισθό και ανταμοιβή δίνει σ' αυτούς, όχι δωρεάν και χαριστικά, αλλά επειδή το χρωστά και το οφείλει. Και μόνον εάν κάποιος έλθει σ' αυτόν με αληθινή πίστη, λέει σ' αυτόν εκείνα που είπε και προς τον Αβραάμ, «δεν θα σε αφήσω ούτε θα σε εγκαταλείψω». Τόσο πολλή και μεγάλη είναι η αγάπη και η αγαθότητα του Θεού προς τους ανθρώπους! Πράγματι, καλά είπε ο προφήτης Δαβίδ, «εγώ όταν βρισκόμουν εκτός εαυτού είπα, κάθε άνθρωπος είναι ψεύτης». Διότι όσα και αν πει κάποιος για να δοξολογήσει τον Θεό, ποτέ δεν λέει ούτε έναν άξιο λόγο, αλλά πάντως ανάξιο, διότι η φύση δεν περιέχει το άξιο, όχι μόνον των ανθρώπων, αλλά και αυτή η φύση των πρώτων και υψηλότατων αγγέλων.

Γι' αυτό νομίζω, μόνο με τη σιωπή οι άγγελοι φανερώνουν το ακατάληπτο και υπεράξιο της θείας αγαθότητας και με τη σιωπή τιμούν περισσότερο τον Θεό, παρά με το λόγο, ως πολύ κατώτερο της αξίας του Θεού. Αλλ' ίσως θα έλεγε κάποιος. Και αν ο Χριστός βρισκόταν μέσα στον Γεώργιο όταν μαρτυρούσε και αγωνιζόταν, γιατί είναι άξιο θαυμασμού το ότι υπέμεινε με ανδρεία τόσα πολλά βάσανα; Γιατί αυτό δεν ήταν κατόρθωμα του Γεωργίου, αλλά της χάριτος του Χριστού που κατοικούσε στον Γεώργιο, επειδή «όπου θέλει ο Θεός, αναστέλλεται η τάξη της φύσεως». Σ' αυτόν εμείς απαντούμε: Πράγματι η χάρη του Χριστού κατόρθωσε τα πάντα, αλλά τι ήταν εκείνο που προξένησε την παραμονή της χάριτος του Χριστού στον Γεώργιο; Σκέψου λοιπόν πρώτα την αιτία αυτής της παραμονής, και μετά τα κατορθώματά της. Την μεν αιτία λοιπόν αυτής της παραμονής, ο ίδιος ο Κύριος διά του Υιού της βροντής, του Θεολόγου Ιωάννη, φανέρωσε σ' εμάς, λέγοντας: «εάν κάποιος με αγαπά, θα αγαπηθεί από τον Πατέρα μου και εγώ θα τον αγαπήσω, και θα έρθουμε σ' αυτόν, και θα κατοικήσουμε μαζί του». Ωστε η αιτία της παραμονής του Χριστού είναι η αγάπη, «διότι εκείνος που κρατάει τις εντολές μου, και τις εφαρμόζει, αυτός με αγαπά». Επειδή λοιπόν ο Γεώργιος εφάρμοσε τις εντολές του Κυρίου, και με τα έργα του τον αγάπησε γι' αυτό αγαπήθηκε από τον Χριστό, και έγινε συγκάτοικός του. Αυτός δε τίμησε τον Γεώργιο με την αμοιβή του μαρτυρίου, επειδή το άξιζε και όχι χαριστικά. Ότι δε το μαρτύριο είναι αμοιβή και μισθός έργων αγαθών, άκουσε τον Κύριο που το

βεβαιώνει στο κατά Μάρκον ευαγγέλιο λέγοντας, «ότι θα αμείψει τους αξίους για τους διωγμούς που υποφέρουν για την αγάπη Του».

Το πρώτο λοιπόν κατόρθωμα του Γεωργίου, που προκάλεσε την αγάπη του Χριστού, είναι το ότι ετοίμασε τον εαυτόν του να γίνει άξιος της παραμονής του Χριστού με την καθαρότητα της ζωής του. Και παρόλο που ήταν νέος στην ηλικία, και είχε στρατιωτικό αξίωμα, που δύσκολα υπήρχε στους ανθρώπους. Δεύτερο δε κατόρθωμα του Γεωργίου ήταν, το να αγαπήσει πρόθυμα το μαρτύριο, και να προετοιμάσει γι' αυτό τον εαυτό του με τον διαμοιρασμό της περιουσίας του. Και τρίτο κατόρθωμα είναι, το να επικαλείται με σοφία ως βοηθό του τον Χριστό που ζούσε μέσα του. Και έτσι με την πίστη και ελπίδα σ' αυτόν, να δέχεται τα μαρτύρια υπέρ αυτού. Αυτά είναι του Γεωργίου οι αρετές και τα κατορθώματα: άρνηση του κόσμου και των πραγμάτων του, καθαρότητα ζωής, αληθινή πίστη, προθυμία του μαρτυρίου, ταπείνωση καρδιάς. Από αυτές τις αρετές καμμία άλλη δεν είναι ανώτερη, και χωρίς αυτές, δεν είναι δυνατόν να δείξει κάποιος την αγάπη του στον Θεό. Έχοντας αυτές τις αρετές πριν από το μαρτύριο ο θείος Γεώργιος, και δείχνοντας με αυτές την πολλή αγάπη του στον Θεό, υπερβολικά αγαπήθηκε και αυτός από τον Θεό, και φανερά δέχθηκε στην καρδιά του τον Κύριο που δικαίως τον αγάπησε. Γι' αυτό με το να ετοιμασθεί με αυτό τον τρόπο πριν από τους αγώνες, δεν ταραχθηκε κατά την διάρκειά τους. Διότι λέει, «ετοιμάσθηκα και δεν ταραχθηκα» αλλά αφού νίκησε στεφανώθηκε, με το να είχε τον Χριστό έτοιμο βοηθό. Αυτός γνωρίζοντας την ασθένεια της ανθρώπινης φύσεως, και ότι εύκολα υπερηφανεύεται, ούτε ολόκληρη τη νίκη αφήνει στο χέρι και τη δύναμή μας, για να μην πάθουμε ένα απ' τα δύο αυτά κακά, ή να νικηθούμε από την ασθένειά μας, ή να γκρεμισθούμε από την υπερηφάνειά μας όπως ο Φαρισαίος.

Αλλ' ούτε πάλιν μόνος ο Χριστός πραγματοποιεί ολόκληρη τη νίκη μας, για να μην είμαστε και εμείς ολοκληρωτικά αργοί και άχρηστοι, και για να ξωφλήσουμε κάποιο από τα πολλά χρέη μας.

Θέλοντας με κάθε τρόπο τη σωτηρία μας ο φιλόανθρωπος Κύριος, ανάλογα με την πίστη του καθενός, παρακαλούμενος δίνει τη βοήθεια, και τον βρίσκει οποίος τον ζητά, και σε οποίους κτυπούν την πόρτα του, ανοίγει τα σπλάγχνα του θείου ελέους Του, και βοηθά όσους κινδυνεύουν, και συμπολεμά με αυτούς, και κυβερνά όλους εκείνους που πρόθυμα θέλουν να πάθουν για την αγάπη Του, χωρίς να τους αφήνει να υποφέρουν πάνω από τη δύναμή τους, αλλά μαζί με τον πειρασμό, τους δίνει και τη δύναμη να τον υπομένουν, όπως λέει ο Παύλος. Ωστε με αυτό τον τρόπο να λάβουν και το αμαράντινο στεφάνι της δικαιοσύνης. Όσοι όμως για την αμέλειά μας είμαστε αιχμάλωτοι από γήινο φρόνημα, και επιθυμούμε τις αμαρτίες, στερούμαστε την βοήθεια του Θεού. Γι' αυτό και φοβόμαστε και αμαρτάνουμε, και

δεν μπορούμε να σταθούμε, όταν μας τύχει κάποιος πειρασμός. Για το λόγο αυτό είναι αναγκαίο και μας χρειάζεται, παντοτινά να θυμόμαστε και να εφαρμόζουμε την εντολή του Κυρίου «μένετε άγρυπνοι και προσεύχεσθε, για να μη σας νικήσει ο πειρασμός». Αυτό σημαίνει να γνωρίζουμε την αδυναμία μας, και πάντοτε να επικαλούμαστε την θεία βοήθεια. Και ο κορυφαίος Πέτρος που υποσχόταν να πεθάνει για τον Κύριο, επειδή δεν ζήτησε τη βοήθειά του, και εμπιστεύθηκε την προθυμία του πνεύματός του, νικήθηκε από την αδυναμία του. Γι' αυτό και ο Κύριος απευθύνοντας τον λόγο προς αυτόν, έλεγε το «μένετε άγρυπνοι και προσεύχεσθε, για να μη σας νικήσει ο πειρασμός, το μεν πνεύμα είναι πρόθυμο, η σάρκα όμως αδύνατη», και γι' αυτό έχετε ανάγκη από τη δική μου βοήθεια.

Αυτόν λοιπόν τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, τον σωτήρα και λυτρωτή μας, ας επικαλούμαστε σε όλες τις περιστάσεις και ανάγκες μας, διά μέσου του δοξασμένου, αοίδιμου, τροπαιοφόρου, και καλλινίκου μάρτυρα Γεωργίου, παρακαλώντας να γίνεται το θέλημά του και σ' εμάς, όπως γίνεται και στους ουρανούς. Για να υπάρχει ένα και το αυτό φρόνημα και η διάθεση προς αυτόν, τόσο σ' εμάς τους ανθρώπους, όσο και στους αγγέλους. Έτσι θα εκπληρώνεται η θεία φωνή Του προς τον Πατέρα, με την οποία μας ένωνε όλους με τον Θεό, λέγοντας «ώστε να είναι όλοι ένα, όπως εσύ Πατέρα είσαι ενωμένος μ' εμένα κι εγώ μ' εσένα, ώστε να αποτελούν μιά τέλεια ενότητα», δηλαδή σε ένα θεϊκό φρόνημα. Εάν δε εμείς αγαπήσουμε τον Χριστό, τον κρατήσουμε και δεν τον αφήσουμε, μέχρι να τον κλείσουμε μέσα στο βάθος της καρδιάς μας, όπως είναι γραμμένο στο Άσμα Ασμάτων: «Τον κράτησα με τα χέρια μου, δεν τον άφησα, έως ότου τον έφερα μέσα στο σπίτι της μητέρας μου, στο δωμάτιο αυτής που με γέννησε». Εάν με τέτοιο τρόπο αγαπήσουμε, και κλείσουμε τον Χριστό μέσα μας, τότε και αυτός θα κάνει και σ' εμάς εκείνο που είπε και στον Αβραάμ «δεν θα σε αφήσω, ούτε θα σε εγκαταλείψω», και δεν θα μας αφήσει να πέσουμε σε πειρασμό, αλλά θα μας λυτρώσει από τον πονηρό, και από κάθε ψυχοφθόρο βλάβη και παγίδα του, όπως λύτρωσε και τον σημερινό θεόφρονα και πολύαθλο, και πραγματικά πανένδοξο μάρτυρα άγιο Γεώργιο, ώστε να μπορούμε και εμείς να λέμε με χαρά εκείνο το λόγο του Ψαλμού «η ζωή μας γλύτωσε σαν το σπουργίτι από την παγίδα των κυνηγών. Η παγίδα συντρίφθηκε και εμείς σωθήκαμε. Η βοήθειά μας ήλθε στο όνομα του Κυρίου, ο οποίος δημιούργησε τον ουρανό και τη γη». Επειδή όλη η δύναμη της σωτηρίας μας σε καιρό θλίψεως, δεν οφείλεται σε άλλον, παρά μόνο στον Κύριό μας Ιησού Χριστό τον αληθινό Θεό και Σωτήρα μας. Σ' αυτόν ανήκει η δόξα, η τιμή, η προσκύνηση, η μεγαλωσύνη και η μεγαλοπρέπεια μαζί με τον άναρχο Πατέρα του και το ομοούσιο και ζωοποιό Πνεύμα, τώρα και πάντοτε και εις τους αιώνες των αιώνων. Αμήν.